

BINEFACERILE SFINTEI CUVIOASE PARASCHEVA

Mărturii ale închinătorilor

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului Părinte
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA
2011

Scene din viata Sfintei Cuvioase Parascheva in „Cazania” lui Varlaam, 1643

Cuprins

<i>Sfânta Cuvioasă Parascheva</i> – Calinic Botoșăneanul, Episcop-Vicar al Arhiepiscopiei Iașilor	7
<i>Tuturor vom spune minunile tale!</i> – Protosinghel Valerian Radu	13
<i>La moaștele Sfintei Parascheva</i> – Prof. Maria Olaru	17
I. Izvorul vindecării vine prin rugăciune	19
II. Familia – darul iubirii lui Dumnezeu	83
III. Dăruitoarea de înțelepciune	103
IV. Împlinire prin muncă și rugăciune	117
V. Grabnica ajutătoare	123
Paraclisul Preacuvioasei Maicii noastre Parascheva	187

*Sfânta Cuvioasă Parascheva,
frescă din Catedrala Arhiepiscopală din Roman, sec. XVI*

Sfânta Cuvioasă Parascheva

(14 Octombrie)

Sfânta Parascheva s-a născut în anul 1025 în satul Epivata, astăzi, Selim Paşa, o localitate din Turcia. În popor i se mai spune și Sfânta Vineri, Vinerea Mare sau Vinerea celor 12 Vineri.

Din păcate, nu se păstrează informații referitoare la familia sfintei. Din tradiție, se cunoaște doar că mama sa se numea Sofia și tatăl Nechita, iar fratele ei se numea Eftimie și va ajunge episcop de Madit (Turcia), după mai bine de treizeci de ani de nevoință într-o mănăstire din Constantinopol.

Viața și faptele sale au fost apreciate de însuși împăratul Vasile al II-lea Bulgaroctonul (976-1025). Într-un cuvânt, de Curtea imperială a Constantinopolului.

Deși nu avem informații legate de școlile pe care le-ar fi urmat sfânta, înclinăm să credem că nu i-au fost străine școlile cunoscute ale vremii din Constantinopol, care se afla la numai 50 km sud-vest de Epivata. Mai ales că sfânta făcea parte dintr-o familie destul de înstărită.

Inițial, părinții ei au vrut să o căsătorească. Însă ea – din dorința de a evita propunerea părinților, pe de o parte, iar pe de alta, fiind urmărită de cuvintele Mântuitorului, pe care le-a auzit, când avea doar zece ani, în cadrul unei Sfinte Liturghii: „Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie” (Marcu 8, 34) – a părăsit casa părintească și s-a retras, cel mai sigur, după ce s-a închinat în bisericile din Constantinopol și, respectiv,

în Biserica „Sfintei Eufimia” din Calcedon, la Mănăstirea Maicii Domnului din Heracleea Pontului (astăzi Ereğni).

După cinci ani de nevoiță în această mănăstire, a plecat la Ierusalim să se închine la Locurile Sfinte. Nu s-a mai întors la Mănăstirea Maicii Domnului din Heracleea Pontului, ci a rămas într-o mănăstire de maici din pustia Iordanului, trăind după pilda Sfântului Ioan Botezătorul, a Sfântului Ilie Tesviteanul și a Sfintei Maria Egipteanca.

Însă într-o noapte, pe când avea 25 de ani, i s-a arătat un înger în vis care i-a spus să lase pustia nevoițelor duhovnicești și să se întoarcă în patria sa. În drum spre Epivata, s-a oprit la Constantinopol, pentru a se închina în Sfânta Sofia și în Biserica Acoperământului Maicii Domnului din Vlaherne. Apoi și-a continuat drumul spre casă, urcând într-o corabie. Se spune că în timp ce călătoreau s-a stărnit o furtună puternică, încât toți credeau că vor pieri înecați. Atunci Cuvioasa Parascheva nu și-a pierdut nădejdea în Dumnezeu și îndată a strigat: *Kali kratei* (mult curaj). De aici se pare că se trage numele aceluia loc, Kallicrateia, astăzi Mir Marsinan, aflat pe țărmul Golfului Athira, în partea de sud-est a Traciei, unde s-a construit monumentul și Biserica Sfintei Parascheva.

Potrivit tradiției, ajunsă în Epivata, Sfânta Parascheva s-a implicat în nenumărate activități filantropice, întemeind un cămin pentru săraci, orfani, văduve și suferinzi. De altfel, ajutorarea săracilor făcea parte integrantă din viața sfintei, având în vedere aceea că de copilă își împărțea hăinuțele cu cei lipsiți, fiind cunoscută și apreciată pentru faptele ei de milostenie.

O altă tradiție spune că ea ar fi venit în Kallicrateia, purtând de grijă Bisericii Sfinților Apostoli; acolo și-a continuat nevoițele duhovnicești, petrecând doi ani ca o străină și necunoscută de nimeni.

Epuizată de suferință și de nevoiță, Sfânta Parascheva, la numai 27 de ani, s-a strămutat la lăcașurile de veci. A fost înmormântată pe malul Mării Marmara, aproape de Kallicrateia.

Inscripția din firida în care au stat moaștele istorisește pe scurt firul evenimentelor care au avut loc cu acel prilej.

În 1888, în timpul lucrărilor de restaurare a bisericii, lucrări începute încă din 1884, moaștele Sfintei Cuvioase Parascheva au fost mutate în paraclisul amenajat în Sala gotică. Din păcate, în noaptea celei de-a doua zile de Crăciun a anului 1888, paraclisul a luat foc de la o lumânare nesupravegheată. Deși racla a ars în întregime, moaștele Sfintei Cuvioase Parascheva au rămas neatinse. Ceea ce a mai rămas din raclă se păstrează în încăperea arhivei Mitropoliei Moldovei.

În urma incendiului, la începutul anului 1889, moaștele sfintei au fost mutate în Catedrala Mitropolitană. Din unele însemnări aflăm că, de la acea dată, moaștele Sfintei Cuvioase Parascheva au părăsit Catedrala numai în două rânduri.

Prima dată în 1944, în luna martie, când din cauza războiului moaștele trebuiau protejate; în acest scop se rânduise a fi duse la Mănăstirea Govora, unde au fost duse și moaștele Sfântului Ioan cel Nou de la Suceava. Însă racla s-a oprit pentru șase luni la Mănăstirea Sămurcășești, ctitoria Vornicului Constantin Sămurcaș și a soției sale Zoe, de lângă București, după care au fost readuse la Iași.

Iar a doua oară, în vara anului 1947, în care seceta și foametea au atins un nivel dramatic, când s-a organizat o procesiune cu moaștele Sfintei Parascheva prin satele încercate de această nenorocire din județele Iași, Vaslui, Bacău, Neamț și Suceava. Procesiunea a început pe 10 iunie și a durat până spre sfârșitul lunii august, când racla cu moaștele Sfintei Cuvioase Parascheva a revenit în Catedrala Mitropolitană. Procesiunea a fost însoțită și coordonată de arhimandritul Teoctist Arăpașu, care a devenit mai târziu mitropolit și patriarh, precum și de unii din Iași. De atunci, moaștele Sfintei Parascheva nu au mai părăsit orașul Iași.

Sinaxarele mai cuprind și alte sfinte care poartă numele de Parascheva, cum ar fi Sfânta Muceniță Parascheva – prăznuită la 26 februarie,

care a fost martirizată în timpul lui Nero (54-68); Sfânta Muceniță Parascheva-Piatnița, prăznuită la 28 octombrie, care a fost martirizată în timpul lui Dioclețian (284-305); Sfânta Parascheva de la Poloțk, numită în Apus Praxeda, fiica cneazului Vasile Rogvolod, care a trăit în secolul al XIII-lea și a fost martirizată la Roma; și Sfânta Muceniță Paraschevi, prăznuită la 26 iulie, care a fost martirizată în timpul lui Antonin Piul.

De reținut este faptul că nici o biserică din țară – și nu numai – nu a primit părțile din moaștele Sfintei Cuvioase Parascheva de la Iași, ele păstrându-se intacte, fiind învelite și într-o pânză de in, sigilate, încă din 1641, de însăși mâna mitropolitului Varlaam, în prezența domnitorului Vasile Lupu.

Sfânta Cuvioasă Parascheva este o sfântă făcătoare de minuni. Cea mai mare minune a sfintei este însăși preamărirea trupului ei cu darul neputezirii, al vindecării de boli incurabile și al izbăvirii de multe nevoi, necazuri și primejdii.

Pelerinii închinători pot da mărturii în acest sens.

*Calinic Botoșăneanul, Episcop-Vicar al
Arhiepiscopiei Iașilor*

Tuturor vom spune minunile tale!

În inima orașului Iași se află Catedrala Mitropolitană care adăpostește moaștele Sfintei Cuvioase Parascheva, ocrotitoarea Moldovei și a tuturor celor care, cu credință, cer ajutorul ei.

Cuvioasa, o fecioară care a trecut la Domnul la vârsta de 27 de ani, L-a iubit atât de mult pe Hristos, încât L-a rugat să nu mai plece de la ea. Hristos a răspuns rugăciunilor ei, binecuvântându-i trupul cu prezența harului făcător de minuni chiar și după moarte.

Ea este mult folositoare prin faptul că dăruiește lumina lui Hristos sub forma vindecărilor miraculoase, sfințind, izvorând mir, împlinind ruga tuturor celor care cred în binecuvântarea Domnului prin sfinții Săi.

Timpul petrecut lângă sfințele moaște mi-a dat prilejul să constat o afluență impresionantă de oameni, de diferite vârste și profesii, din țară și din străinătate, care, cu lacrimi smerite, cereau Sfintei rezolvarea problemelor cu care se confruntau. Mulți dintre ei reveneau, mulțumindu-i pentru ajutorul dat, plângând de fericire; alții plecau cu speranța că ocrotirea Sfintei nu va întârzia.

Este incontestabil faptul că această mulțime de pelerini constituie o mărturie a minunilor pe care Cuvioasa Parascheva le-a săvârșit ca răspuns la cerințele lor sincere, adeseori pline de durere, dar motivate, cu smerenie, de nădejdea în binefacerile ei. Aceste fapte minunate descoperă pedagogia divină a Sfintei Treimi, pronia lui Dumnezeu față de creația Sa.

Fericirea celor care au simțit binecuvântarea harului adeverește că, în esența minunii, „se află Cineva mai tare decât vântul, decât focul, decât potopul, boala și moartea”¹.

Prin intermediul minunilor mijlocite de sfinți, Dumnezeu cheamă pe oameni la starea de sfințenie, în virtutea creării lor după chipul Său (Facerea 1, 26-27). Este o invitație spre asemănarea cu Dumnezeu, spre actualizarea realității ontologice a omului, exprimată tainic în Psalmul 81, 6: „Eu am zis: «Dumnezei sunteți și toți fiii ai Celui Preaînalt»”. Acest progres spiritual înseamnă înnoirea omului, chemarea de a viețui veșnic cu Mântuitorul, sfânt și desăvârșit în El².

Prin lucrarea harului divin „«eu-l» sfinților dobândește o transparență tot mai mare pentru Hristos și pentru semenii lor”³.

Astfel, abundența binefăcărilor Sfintei Parascheva îi atrage pe oameni la ea, transformându-i din oameni trupești în oameni duhovnicești, izbăvindu-i, astfel, de neștiință duhovnicească, uitare și nepăsare⁴.

Sfânta, ca model al umanității celei noi, ne învață că numai cel ce trăiește în Iisus Hristos, Dumnezeu-Omul, este *om adevărat*, iar acest lucru este o necesitate pentru a deveni precum „Hristos-Cuvântul lui Dumnezeu, prin har”⁵.

¹ Sfântul Nicolae Velimirovici, „O sută de versiuni despre minuni scrise în Mănăstirea Sfântul Ioan Botezătorul (Iovanic, Serbia)”, în *Sfântul Vasile al Ostrogului. Viața și minunile. Tămăduitorul celor cu mințile bolnave*, traducere de Andreea Stănciulescu, Editura Egumenița, Galați, 2011, p. 352.

² Cf. Prof. N. Chițescu, „Sfântul Duh Sfințitorul. Lucrarea Lui în Biserică și în lume”, în volumul *Îndrumări misionare*, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1986, p. 371.

³ *Ibidem*.

⁴ Cf. Sfântul Marcu Ascetul, *Despre legea duhovnicească. Despre cei ce-și închipuie că se îndreptătesc din fapte*, traducere din limba greacă veche și note de Pr. Prof. Dr. D. Stăniloae, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2010, pp. 103-105.

⁵ Mitropolitul Ierotei al Nafpaktei, *O noapte în pustia Sfântului Munte. Convorbiri cu un pustnic despre rugăciunea lui Iisus*, traducere din limba greacă de Călin Cosma, Editura Predania, București, 2006, p. 190.

În al doilea rând, aceste mărturii vor fi un bogat material misionar în slujba păstorilor de suflete, care, prin citarea lor în cadrul predicilor și catehezelor, vor spori credința în sufletele credincioșilor, îndemnându-i la sfințenie, în vederea câștigării Împărăției cerurilor. Prezența acestei cărți în casele enoriașilor din parohii, în chiliile monahilor din mănăstiri, în școli și orfelinate, în spitale și aziluri, în unități militare și penitenciare, în școli și biblioteci, va constitui un imbold spre trăirea creștină autentică, spre rugăciune permanentă adresată Sfintei Parascheva și tuturor sfinților, pentru a primi har în urcușul duhovnicesc.

De asemenea, aceste mărturii vor ajunge, prin pronia divină, la oamenii care nu au cunoscut încă bunătatea, blândețea și milostivirea Sfintei Parascheva.

Binefacerile Sfintei Cuvioase Parascheva. Mărturii ale închinătorilor este expresia recunoștinței și cinstirii acordate de oamenii de pretutindeni acestui izvor nesecat de daruri trupești și sufletești, care este Mult Milostiva Parascheva.

Protosinghel Valerian Radu

La moaștele Sfintei Parascheva

Omul apăsător de povara grijilor materiale pășește cu greu pe cărarea îngustă și anevoioasă care duce la mântuire. Ezită, se poticnește și, dacă nu imploră sprijinul sfinților, este tentat să pornească pe căile bătătorite ale patimilor înșelătoare.

În infinita Sa înțelepciune, Dumnezeu a rânduit ca moaștele sfinților să fie răspândite, ca neprețuite daruri, în toată lumea creștină.

Prin prezența la Iași, în Catedrala Moldovei, a moaștelor Sfintei Parascheva, noi, românii (și nu numai), am dobândit o vistierie duhovnicească fără de preț, un etern izvor de ajutor, atât în alungarea pământestilor ispite, în depășirea dificultăților materiale, a suferințelor trupești, cât și în răstignirea numeroaselor patimi.

În sfânta catedrală s-au rostit, de-a lungul vremii, rugăciuni cât nisipul mărilor: în gând, în șoaptă, în duioase gesturi de smerenie, în stropi fierbinți de lacrimi, în glas de acatist, în arșița privirilor pierdute, în suspine disperate, individuale sau colective.

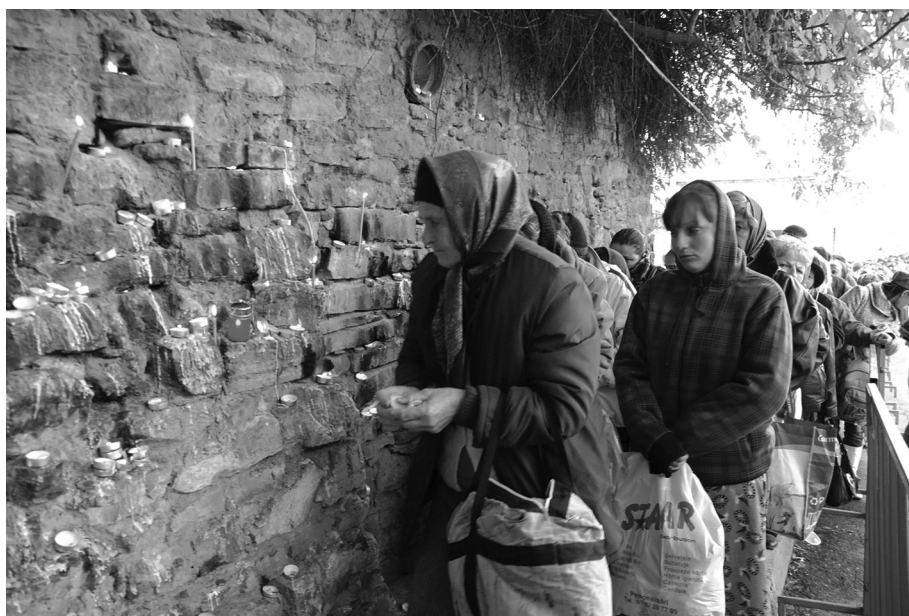
A auzit Cuvioasa Parascheva rugăciunea tuturor, dăruind, după taina rânduielilor divine, flori ale bucuriilor imediate sau mai îndepărtate, ca niște cununi ale răbdării. Aici, s-au adăpat cu putere și speranță orfani, văduve, studenți, soții înlăcrimate, purtând jugul căsniciei împletit cu durere, suferinzi în haina disperării sau a resemnării, nedreptățiți osândiți de semenii lor, tineri căsătoriti dorindu-și copii, nevinovați copleșiți de mrejele vrăjmașului și acoperiți de stropii prea fierbinți ai stresului zilnic.

Toți cei care au alergat la „buna sfătuitoare”, „mâna vindecării”, „liman lin și neînvinforat”, „turnul biruinței”, în fiecare an, pe 14 octombrie, ascultă chemarea inimii, revărsându-se în râul de pelerini. În

pofida multor obstacole, pelerinii își exprimă lângă sfintele moaște recunoștința, se întăresc cu „hrana duhovnicească”, se simt mai bogați lângă acest „mărgăritar nepretuit”, apoi se întorc acasă, „propovăduind cu mărire și cântări toate minunile” dobândite ca niște flori tainice, ivite dintr-un „crin răsădit în grădina cea de sus”.

La moaștele Sfintei Parascheva, „trandafir neatins de viermele trufiei”, rugătorii vor fi mereu ca un râu ce își întoarce valurile de mulțumire către „izvorul vieții și al milostivirii”. Ei, închinătorii, îndemnați de scânteia conștiinței, nu vor da uitării promisiunile făcute: să-și spele haina patimilor, să fie mai generoși, să îngenuncheze citind, cât mai des, acatistul Sfintei, cea „vrednică mijlocitoare către Domnul”.

Prof. Maria Olaru, Iași

Credincioși așteptând să se închine la moaștele Sfintei Cuvioase Parascheva

I

Izvorul vindecării vine prin rugăciune

Sfânta Parascheva oferindu-și ca milostenie hainele.
Frescă din Catedrala Arhiepiscopală din Roman, sec. XVI

Simplitate pierdută

Sfântă Parascheva, scriu aceste rânduri ca să-ți mulțumesc pentru ajutorul dat. Acolo, la Mitropolie, se cere să scriem despre cum ne-ai ajutat tu (...) și nu pot rămâne indiferent; altfel, m-ar muștra conștiința sau chiar tu. Dacă va fi de folos vreun cuvânt de aici, îndrumă-mi penița.

Am cunoscut-o pe Sfânta Parascheva în împrejurări grele. Aveam 17 ani, eram elev în clasa a XI-a (...). Abia ieșisem din spital. De fapt, urma un lung șir de internări repetate și investigații (...); dureri îndelungate îmi limitau, efectiv, mișcarea fizică. Încet, mi s-a dezvoltat sentimentul de frică. O frică tare și mare; pur și simplu

mă apropiam de Sfântă și plângeam. Plângeam foarte mult, cu inima plină de bucurie. Plângeam mai mult când durerile nu încetau și mă deranjau în copilăria mea. Strângeam tare, tare piciorul raclei sale și mă încordam să simt rugăciunea mea. Știam că, dacă rugăciunea nu e simțită, degeaba o fac. Uneori n-aveam nici batistă la mine, îmi curgea nasul, și-mi murdăream mânecile hainelor, pentru că altă soluție nu era. Mă simțeam un privilegiat, un mare om, că stau acolo, în genunchi, la capul Sfintei. Mă întrebam de ce lumea stă la rând, când, uite, eu sunt atât de aproape de ea. Și mă ridicam de acolo atât de ușor și ușurat!

Plecam spre școală, apoi, în drum, treceam și pe la „Sfinții Trei Ierarhi”. Nimeream la Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie. Ședeam de fiecare dată în spate, în genunchi, o vedeam pe Maica Domnului din altar cu Pruncul în brațe și mi se părea că îmi cântă îngerii de la strană. La 9 începeam orele.

Așa am ținut-o un an. Au urmat alte dureri, internări repetate, intervenții chirurgicale, externări. Am terminat liceul, apoi facultatea, și am început să lucrez. Acum... îmi vine greu să mai plâng. Trec pe lângă cerșetori și nu le mai dau borcane cu borș; ori, dacă trec, cântăresc darul meu și judec fața omului.

Acum stau la rând la Cuvioasa și... citesc din acatistul ei. Ajung la raclă și primul lucru pe care-l fac este să apuc piciorul de metal al raclei și să-l strâng puternic și nu-mi vine să-i mai dau drumul și-i mulțumesc Cuvioasei pentru ajutorul dat atunci. Abia apoi mă rog pentru altceva. Și mă uit la capul ei și revăd locul, dar pe mine nu mă mai văd curat, naiv, simplu. Țin strâns piciorul raclei și vreau să nu-i mai dau drumul, pentru că nu mai pot întoarce timpul, pentru că am pierdut simplitatea, iar acum mă stăpânește păcatul.

Acum nu mai aud îngerii la „Trei Ierarhi” și nu mai stau în spatele bisericii, ci în față.

Atunci puteam sta o oră la racla Cuvioasei să plâng, acum nu rezist zece minute să-i mulțumesc!

Simplitate pierdută.

Cătălin P., 27 ani, Iași

* * *

Mântuitorul Hristos pururea lucrează minuni prin sfinții Săi

După o naștere dificilă, fiul meu s-a născut prematur (8 luni). Ca și cum aceasta nu ar fi fost de ajuns, copilul s-a născut cu foarte multe probleme: hipoxie (lipsă de oxigen), detresă respiratorie (datorată dezvoltării insuficiente a plămânilor), tahicardie, suflu sistolic. Medicii erau foarte reticenți în privința șanselor de supraviețuire ale bebelușului. Din cuvintele și gesturile lor îmi puteam da seama că erau neputincioși. Grăitor în acest sens este îndemnul medicului neonatolog adresat familiei mele de a se ruga pentru mine și pentru copil; situația era dramatică. Familie, medici, eram cu toții cuprinși de disperare. Dar Dumnezeu a vrut să-Și arate din nou iubirea Sa nemărginită față de oameni. Mama mea care are foarte mare evlavie la Cuvioasa Parascheva (în familia noastră acest nume este o tradiție, numele mamei și al uneia dintre surorile mele fiind Parascheva), a luat hăinuțele cumpărate din timp pentru noul-născut și a mers cu ele la Mitropolie. S-a rugat la Cuvioasa Parascheva cu lacrimi pentru însănătoșirea pruncului și a pus hăinuțele pe racla cu moaștele Sfintei. Apoi s-a grăbit cu ele la spital și a îmbrăcat copilul muribund cu ele. A treia zi de la naștere, copilul a început să-și revină. Suntem recunoscători pentru ajutorul dat nouă de Mântuitorul Hristos, Care pururea lucrează minuni prin sfinții Săi.

Gabriela R., 33 ani, Iași

* * *

Spune-mi cum ai murit ca să-ți spun cum ai trăit

Sunt profesor pensionar. Îmi amintesc de tatăl meu, care după 18 luni de spitalizare din cauza cancerului de ficat, a ajuns în moarte clinică. Familia mea a fost chemată să-l ia acasă de urgență, cu câteva clipe înainte de a ajunge la morgă.

În timp ce tatăl meu era plâns de familie, în salon intră bunicul meu (socrul celui aflat între viață și moarte moarte) cu o bucată de vată sfințită de la Cuvioasa Parascheva și fără să se jeneze de prezența

Mama nu s-a conformat situației și, la insistențele ei disperate, a rămas la secția de terapie intensivă, cu crize comițiale foarte dese, două lame de hematom cranio-cerebrale, paralizie pe partea dreaptă și febră foarte mare.

Zilele treceau și despre starea tatălui nostru nu aflam nimic încurajator. Deși neîncrezători, la insistențele noastre și ale altor persoane care nu s-au îndoit că Dumnezeu face minuni prin sfinții Săi, medicii s-au implicat cu toată dragostea și dăruirea.

Când l-am văzut prima oară pe tata la reanimare, legat de mâini și de picioare, cu privirea pierdută, nu am putut decât să ne înfiorăm și să strigăm înlăuntrul nostru la prietena de taină a copilăriei noastre, Cuvioasa Parascheva. În acele momente, am realizat că tata stătea pe patul de la geam, cu capul spre Mitropolie. Detaliul acesta, nesemnificativ în aparență, a fost mângâierea cea mai mare de atunci din partea Cuvioasei, semn că îl are sub ocrotire. O strigam cu glas tare, cât să audă și tata și simțeam cum se liniștește. Era confirmarea certă că ea se afla lângă noi. Ne-a umplut sufletele de speranța că totul va decurge bine, însă eram conștienți că va fi nevoie de multă răbdare, rugăciuni și dragoste.

Zilnic mergeam să-i cerem ajutorul mângâietoarei noastre în suferință lângă sfânta raclă. Mama a cunoscut un părinte care a sfătuit-o să citească zilnic Acatistul și Paraclisul Sfintei și i-a dăruit o batistă pusă pe mâinile Cuvioasei, pentru bolnav. În fiecare zi se cunoștea un mic progres, semn că Sfânta lucra cu o finete dumnezeiască.

A fost o perioadă grea, cu nevoie de multă rugăciune și credință, o perioadă când Dumnezeu ne-a încercat dragostea pe care i-o purtăm, pentru că au fost momente de teamă, de îndoială, de renunțare în lupta de a-l salva. Însă pe toate le-a biruit dragostea și rugăciunea; s-au rugat mulți oameni: duhovnicul, obștea de maici, părinți și cunoscuți care ne-au pomenit la rugăciuni.

Cuvioasa a lucrat atât de tainic, umplându-ne sufletul de mângâiere, de dragoste și de speranță, întărindu-ne, totodată, pentru cele ce vor urma. Ne pregătea sufletește, ne încerca și nu ne puteam da seama de starea în care îl vom găsi pe tata.

Ea nu s-a dezmințit nici în ziua cea mai grea, când s-a hotărât o intervenție chirurgicală la cap pentru extirparea unui hematom. Operația a avut loc după o noapte de agitație continuă pentru pacient, concomitent cu o noapte de rugăciune la mănăstirea de maici. Doamna doctor, care atunci când a început operația era îngrijorată, la sfârșitul ei era zâmbitoare, neputându-și explica cum de operația a decurs atât de ușor.

Nu ne îndoiam nici o clipă că Sfânta a lucrat astfel încât tata dimineată era foarte liniștit, ascultător și plin de curaj, iar mâna doamnei doctor a fost purtată de mâna Cuvioasei. Astfel totul a decurs neașteptat de bine.

Nu după multe zile, a început să se comporte aproape normal, să-și amintească trecutul dinaintea accidentului și să fie conștient de prezent.

Părintele ne-a atras atenția încă de la început să nu uităm de minunea ce s-a petrecut, însă Cuvioasa a avut grijă de acest lucru, lăsând o cicatrice și o dificultate în vorbire.

La aproximativ doi ani, ne plecăm, smeriți, în fața Preacuvioasei noastre Maici, mult milostivei Parascheva, mulțumindu-i pentru toate minunile de care ne-a învrednicit, și o rugăm să ne poarte de grijă nouă păcătoșilor în continuare.

„Slavă lui Dumnezeu pentru toate câte ne-a dat nouă”, mulțumiri părintelui duhovnic și celorlalți rugători și ostenitori care s-au făcut părtași în purtarea acestei sarcini.

Mulțumiri Domnului și în special Cuvioasei pentru timpul pe care ni l-a mai lăsat de trăit.

Ana-Maria și Simona Geneș

* * *

Respirația iubirii lui Dumnezeu

În 1997, în urma unei radiografii pulmonare, mi s-a pus diagnosticul de TBC, fiind trimisă la Policlinica de Pneumoftiziologie din Iași, pentru investigații amănunțite.